

דניאל,

כשנהרגת הבנתי שיהיו לנו עוד הרבה פעמים כאלה, שבהן כולנו נעמוד סביב הקבר שלך- בשלושים, ביום הזיכרון, וכמו עכשיו- ביום ההולדת שלך. יש תאריכים שדי ברור לי ש"צריכים" להיות עצובים בהם, כמו ביום שנהרגת, באזכרות ובימי זיכרון, אבל איך אמורים להרגיש ביום ההולדת שלך? לבכות על זה שהיית אמור להיות היום בן 21 אבל אתה כבר לא תהיה, או להגיד תודה על זה שנולדת וההורים שלך, וכל מי שהכיר אותך, זכה להיות שם איתך למשך 20 וחצי שנים קצרות מדי?

דניאל,

עברו כבר 7 חודשים מאז שנהרגת במלחמה ונדמה שהרבה דברים השתנו פה מאז, שהחיים חזרו לשגרה, ואני לא אתיימר להגיד שאני לא חזרתי לשגרה אחרי המלחמה, כי הכאב האמיתי הוא של המשפחה שלך, של מי שחיו איתך כל יום במשך 20 שנה ועכשיו הם צריכים להתמודד עם הריקנות הזאת של חיים שנמשכים בלעדך. אבל זאת שגרה אחרת, שמלאה באזכורים שלך, במעט זיכרונות שיש לי ממך, ובעיקר בהרגשה שזה לא הוגן, איך שהכל המשיך בלעדך והעולם לא נעצר ביום שנהרגת. והיום הזה הוא רק עוד דוגמה לזה, כי איך זה יכול להיות שהוא יעבור כמו סתם עוד יום רגיל אבל אתה תישאר בן 20 לעוד שנה ועוד שנה, לתמיד.

דניאל,

אני לא חושבת שאני בכלל צריכה להגיד את זה, זה כבר נראה לי ברור מאליו למרות שעברו רק 7 חודשים- אנחנו לא נשכח אותך לעולם.

מכתב מבת של ידידים